

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de Rezvan Nobahar Sahahram,
reprezentat de avocata Bolocan Ludmila,

în cauza de contencios administrativ, intentată la cererea de chemare în
judecată depusă de Rezvan Nobahar Shahram împotriva Inspectoratului General
pentru Migrație cu privire la anularea actului administrativ și obligarea emiterii
actului administrativ individual favorabil,

împotriva deciziei din 20 august 2025 a Curții de Apel Centru,

(Dosarul nr. 3ra-697/24
NR. PIGD 2-23018378-01-3ra-01102025)

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) Cod administrativ.
Dezacordul recurenței cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare
a ei.

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani – jud. C. Guzun
Curtea de Apel Centru – jud. V. Sîrbu, A. Braga, A. Cașcaval

18 februarie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului declarat de Rezvan Nobahar Sahahram, reprezentat de avocata Bolocan Ludmila,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Diana Stănilă,

Oxana Parfeni, *judecători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. În data de 06 februarie 2025, avocata Bolocan Liudmila în interesele lui Rezvan Nobahar Shahram, s-a adresat cu acțiune în ordinea contenciosului administrativ împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, solicitând anularea Deciziei nr. 276/23 DAI din 27 ianuarie 2023 de refuz în acces la o nouă procedură de azil în privința lui Rezvan Nobahar Sahahram și respectiv obligarea Inspectoratului General pentru Migrație la acordarea unei forme de protecție reclamantului, prevăzute de art. 16 a Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

2. În motivarea acțiunii a indicat că, la data de 15 iunie 2020, Rezvan Nobahar Shahram, cetățean al Iranului, s-a adresat la Direcția azil și integrare solicitând azil în Republica Moldova. În rezultatul examinării cererii, la data de 14 septembrie 2020, prin decizia nr. 71/20 DAI, cererea de acordare a statutului de refugiat în Republica Moldova a fost respinsă.

3. Totodată, a declarat că s-a născut la XXXXX în Iran orașul Teheran, este de origine iranian și religie XXXXX.

4. În anul 2011, solicitantul de azil a venit în Republica Moldova cu scop de afaceri în industria alimentară și vinicolă, iar motivul care l-a determinat să solicite statutul de refugiat în Republica Moldova, este bazat pe criteriul religios.

5. Acesta a menționat că în anul 2017, s-a convertit la religia XXXXX care însă nu este recunoscută de lege în Iran, or, în cazul în care se va întoarce în țara sa de origine, riscă încarcerare pe un termen de la 10 la 30 de ani, deoarece Coranul interzice schimbarea religiei. De altfel, 99,9 % din populația Iranului sunt adepți ai religiei XXXXX.

6. Reclamantul a mai indicat că, Iranul este o țară conservatoare și că Guvernul, prin rețelele de socializare cunoaște că și-a schimbat religia, iar prin urmare poate fi arestat la întoarcere.

7. A susținut că potrivit deciziei șefului Direcției Azil și Integrare din 14 septembrie 2020 s-a decis respingerea cererii lui, pe motiv că nu ar întruni

condițiile necesare, iar deși a fost contestată pe calea contenciosului administrativ, în urma încheierii Curții Supreme de Justiție din anul 2022, soluția autorității publice a rămas neschimbată.

8. La 18 ianuarie 2023, Rezvan Nobahar Shahram s-a adresat la Direcție cu o nouă cerere de acces la o nouă procedură de azil.

9. În contextul noii cereri de azil acesta a susținut că nu dorește să se reîntoarcă în țara de origine, deoarece s-a convertit în 2017 la religia XXXXX, precum și că în Iran în prezent are loc un conflict armat intern.

10. Urmare a examinării noii cereri de azil și a analizei motivelor invocate de solicitant în raport cu situația din țara de origine și informației colectate la dosar, prin Decizia 276/23 DAI din 27 ianuarie 2023, Direcția Azil și Apatridie al IGM a respins accesul lui Rezvan Nobahar Shahram la o nouă procedură de azil.

11. Or, reclamantul consideră că decizia nr. 276/23 DAI din 27 ianuarie 2023 urmează a fi anulată inclusiv din considerentul că cererii repetate a solicitantului de azil nu i s-a acordat o relevanță deosebită din punct de vedere a seriozității riscurilor invocate, de a fi arestat, încarcerat, executat datorită apartenenței sale la o religie minoritară și nerecunoscută de autoritățile iraniene, evenimentele alarmante din septembrie 2022 care au condus la declanșarea revoluției interne, condamnarea la pedeapsa cu moartea a protestatarilor și Rezoluția Parlamentului European din 19 ianuarie 2023.

12. Totodată, a indicat că Biroul Migrație și Azil nu a ținut cont de faptul că Rezvan Nobahar Shahram a părăsit Iranul în anul 2011, când a venit în Republica Moldova și unde se află până în prezent. Prin urmare, acesta a pierdut legătura cu țara de origine deja de 12 ani.

13. A susținut că potrivit reglementărilor internaționale, statutul de refugiat poate fi acordat acelor persoane care, având temeri întemeiate de a fi persecutate pe motiv de rasă, religie, naționalitate, opinii politice sau apartenență la un anumit grup social, nu pot sau nu doresc protecția țării ale căror cetățeni sau rezident sunt. Refugiatul este o persoană care este lipsită de protecția statului din care provine și, ca urmare este nevoit să caute această protecție în altă parte.

14. Consideră că singura situație în care s-ar refuza acordarea protecției pe teritoriul altui stat ar fi aceea în care circumstanțele obiective ar asigura protecția alternativă efectivă a solicitantului pe teritoriul statului de origine.

15. Or, în decizia contestată se concluzionează faptul că solicitantul de azil nu a stabilit, într-o măsură rezonabilă, că rămânerea în țara de origine, ar putea duce la acte de persecuție îndreptate împotriva sa.

16. În acest sens a menționat că art. 6 expres reglementează că consilierul de decizie va determina credibilitatea solicitantului și va evalua dovezile prezentate, acordându-i beneficiul dubiului, după caz, în vederea stabilirii elementelor obiective și subiective.

17. Decizia Biroului Migrație și Azil în concluzie se bazează doar pe faptul că solicitantul de azil nu se află în situația unor circumstanțe noi apărute ce ar pune în pericol viața și securitatea sa.

18. Consideră că în cazul lui, cerințele legale sunt întrunite, adică reclamantul se află în afara țării de origine, este prezentă și noțiunea de temere bine întemeiată de a fi persecutat de către autoritățile statului și există un risc serios la care va fi supus la întoarcerea în țara de origine, mai curând există certitudinea că va fi persecutat pentru faptul că s-a convertit la religia XXXXX, că a fost pornită o cauză penală pentru epifazie - trădarea religiei, care într-un stat în care pedeapsa cu moartea nu a fost abolită Iran, reprezintă de fapt condamnarea la moarte a acestuia.

19. Astfel, Direcția nu a elucidat pe deplin circumstanțele cazului și nu a ținut cont de reglementările speciale care există și se referă la specificul recunoașterii calității de refugiat.

20. Totodată a notat că, circumstanțele expuse de reclamant relevă faptul că Biroul Migrație și Azil nu a aplicat prevederile relevante și necesare, examinând cererea acestuia de azil în raport cu art. 1A al Convenției din 1951, pe când ar fi trebuit să aplice paragraful 2 al art. 1D și să-i acorde statutul de refugiat.

21. Consideră că urma să i se acorde o formă de protecție internațională, deoarece în susținerea solicitării sale acesta a prezentat suficiente elemente subiective - legate de retrăirile sufletești, însoțite de teamă, înjosire, intimidare pe criterii religie și apartenență la un anumit grup social, temeri pe deplin întemeiate de a deveni o victimă a persecuției. De aceea în argumentarea existenței unei temeri pe deplin întemeiate în primul rând urmează a fi analizată aprecierea dată de solicitantul de azil, dar nu a informațiilor referitoare la circumstanțele care persistă la moment în țara de origine și care de asemenea, în contextul celor relatate, sunt plauzibile și pun în pericol viața acestuia.

22. Faptul că acesta deține un pașaport național și neconstrâns de nimeni a părăsit țara, nu este un indicator al lipsei temerilor și nu constituie un impediment pentru a beneficia de protecție internațională, or, alți factori nefavorabili, precum situația de nesiguranță în țara de origine, măsurile discriminatorii au creat reclamantului starea de incertitudine și limitări serioase de a-și exprima religia.

23. Or, aceste circumstanțe urmau a fi analizate în cumul, deoarece reclamantul a menționat că există pericolul că la întoarcerea în țară să fie reținut, iar apoi

executat în public pentru faptul că și-a trădat religia, care constituie o infracțiune excepțional de gravă și se pedepsește cu moartea în Iran.

24. În continuare a susținut că religia XXXXX a început în Iran, ea s-a extins rapid de la fondare. Acum are aproximativ 5 - 7 milioane de adepți în întreaga lume, cu o mare concentrație în India și Statele Unite. Persecuția Baháienilor în Iran fiind cea mai severă.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

25. Prin hotărârea din 17 martie 2025 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, acțiunea înaintată de avocata Bolocan Liudmila în interesele lui Rezvan Nobahar Shahram, a fost respinsă ca neîntemeiată.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

26. La data de 01 aprilie 2025 avocata Bolocan Liudmila în interesele lui Rezvan Nobahar Shahram, a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 17 martie 2025, iar la 02 iunie 2025, a înaintat cererea de apel motivată, solicitând admiterea acesteia, casarea hotărârii instanței de fond și emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea reclamantului să fie admisă.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

27. Prin decizia din 20 august 2025 a Curții de Apel Chișinău, a fost respinsă cererea de apel depusă de avocata Bolocan Liudmila în interesele lui Rezvan Nobahar Shahram și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 17 martie 2025.

28. Curtea de Apel a reținut că, circumstanțe invocate de Rezvan Nobahar Shahram, nu se încadrează în condițiile Legii nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, pentru a beneficia de acordarea protecției umanitare/internaționale sub formă de azil, deoarece, această situație poate fi privită prin prisma pct. 62 a Manualului referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolul din 1967 privind statutul refugiaților, conform căreia, persoana care, din motive diferite de cele conținute în definiția refugiatului, își părăsește voluntar țara în vederea stabilirii sale în altă parte, nu este considerat un refugiat. El se poate deplasa din dorința de schimbare sau de aventură, din motive familiale sau din alte motive de natură personală.

29. Instanța de apel a notat cu referire la temerea lui Rezvan Nobahar Shahram pentru viața și libertatea sa, prin prisma riscurilor și pericolelor care îl amenință la întoarcerea în țara de origine, este de menționat că pentru a aprecia temeinicia

temerii de persecuție trebuie să se examineze consecințele pe care solicitantul le-ar înfrunța dacă s-ar întoarce în țara sa.

30. Or, nici în prima instanță și nici în instanța de apel, reclamantul/apelant Rezvan Nobahar Shahram nu a demonstrat prin probe pertinente și concludente că, în raport cu acesta există probabilități de persecuție pe motive religioase, în sensul prevederilor legale privind recunoașterea statutului de refugiat, precum și că odată revenind în țara sa de origine, ar putea fi supus unui risc serios de a fi condamnat la moarte sau de a executa o astfel de pedeapsă, acesta nesăvârșind nici o infracțiune pentru care să fie urmărit de către autorități.

31. Totodată, instanța de apel a reținut ca din circumstanțele elucidate, nu s-au constatat temeri bine întemeiate și justificate de a fi persecutat pe motive de religie, or, cele invocate de către solicitantul de azil, nu constituie acte de persecuție așa cum este reglementată în legislația națională, fapt ce duce la neimpunerea examinării a elementului obiectiv.

32. De altfel, instanța de judecată poate acorda protecție internațională, doar atunci când există dovezi clare și suficiente privind pericolul real, iar teama invocată este justificată și bine fundamentată în contextul concret.

33. Mai mult ca atât, instanța de apel a notat că, scopul urmărit de către apelant este acordarea azilului, or, pentru aceasta este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție, la fel, trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară sau temerea de a se reîntoarce.

34. Cu toate acestea, Rezvan Nobahar Shahram nu a justificat iminența persecutării sale în țara de origine, pe principii stabilite de lege pentru acordarea azilului din partea unor agenții de persecuție sau vătămări grave, după cum se descrie la art. 47 și 48 al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008. Deci, în lipsa unor probe care să demonstreze altfel, este relevant faptul că autoritățile naționale din țara de origine a lui Rezvan Nobahar Shahram, nu au întreprins măsuri împotriva reclamantului/apelant, ce ar pune în pericol viața și integritatea acestuia.

35. Astfel, instanța de apel a reținut că în cadrul interviului din 09 iulie 2020, Rezvan Nobahar Shahram a menționat că a venit în Republica Moldova în scop de afaceri în 2011, or, alte motive cu privire la solicitarea de azil în afară de cel religios nu au fost invocate nici atunci și nici în cadrul depunerii cererii repetate.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

36. La 15 septembrie 2025, Rezvan Nobahar Sahahram, reprezentat de avocata Bolocan Ludmila, a declarat recurs împotriva deciziei din 20 august 2025 a Curții de Apel Centru, solicitând admiterea recursului și casarea integrală a deciziei cu pronunțarea unei noi decizii de admitere a acțiunii.

ARGUMENTELE RECURSULUI

37. În motivarea recursului, Rezvan Nobahar Sahahram, reprezentat de avocata Bolocan Ludmila, a susținut că instanța de apel a aplicat eronat prevederile legale relevante și a omis examinarea detaliată a circumstanțelor esențiale ale cauzei, astfel că concluziile instanței de apel sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei.

38. Consideră recurenta că, instanța de apel în lipsa unui suport probatoriu concludent și fără argumente certe, a respins cererea de apel fără a se expune asupra tuturor aspectelor de drept și de fapt ale litigiului.

39. Totodată, s-au invocat aceleași argumente și circumstanțe factologice care au fost invocate pe parcursul examinării cauzei în instanțele ierarhic inferioare, cărora le-a fost dată apreciere, redând conținutul prevederilor normelor legale.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

40. Art. 244 alin. (1) Cod administrativ prevede următoarele:

„(1) Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

41. Art. 245 Cod administrativ relevă că:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen”

42. Art. 245¹ din Codul administrativ prevede că:

„(1) Recursul este admis dacă: a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție; b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție; c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces; d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor; e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv; f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin.(1) lit. c) și d) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.

(3) Aprecierea probelor dată de prima instanță și instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeiul de la alin.(1) lit. d) sau a cazului în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului într-o cauză care a fost trimisă anterior la rejudecare pot fi prezentate probe noi dacă

acestea au fost restituite nejustificat sau nu au fost reclamate de către instanța de judecată contrar prezentului cod.”

43. Art. 246 alin. (1) și (2) lit. h) Codul administrativ prevede că:

„(1) Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Alineatul (2) al aceluiași articol statuează la lit. h) că, recursul se declară inadmisibil în special când recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

44. Referitor la termenul de depunere a recursului, Completul de judecată atestă că decizia motivată a fost notificată recurentului la 11 septembrie 2025, iar recursul a fost depus, cu respectarea prevederilor art. 245 din Codul administrativ.

45. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

46. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

47. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în cererea de recurs, nu relevă temeiuri justificate care să convingă că există o aparență privind interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

48. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul depus conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse în cererea de apel, care au fost analizate de către Curtea de Apel, fiind apreciate în mod corespunzător. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

49. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

50. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

51. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicării eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unei asemenea pretins argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

52. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special, în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

53. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

54. Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel,

conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

55. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin.(2) lit. h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară ca inadmisibil recursul depus de, Rezvan Nobahar Sahahram, reprezentat de avocata Bolocan Ludmila.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Diana Stănilă

Oxana Parfeni